

въ клонетъ на низката горичка: мжчеше се да изсвири една стара хайдушка пѣсенъ.

И Цанко Дюз-табановъ се мжчеше да изсвири същата пѣсенъ. Той леко се клатѣше на съхраненото конче, свиркаше и се усмихваше. Бѣше му

весело. За пръвъ пѣтъ днеска бѣше видѣлъ агънце и то цѣлото бѣличко. Той си спомняше повѣрието, че ако срещне първенеъ бѣло агънце, цѣлата година ще му бже свѣтла и щастлива.

— Дано! — самъ си каза той. — Дано бже свѣтла и за мене, и за сиромаситѣ.

Кончето изпрѣхтѣ и се дръпна назадъ. Единъ мжжъ скочи отъ ка-

навката на пѣтя и бързо се шмугна въ храститѣ. Но колкото да бѣше бързъ бѣглецѣтъ, Цанко го позна:

— Ей, Драгане! Подплаши ми коня! Чакай! Какво се криешъ като разбойникъ?

Никой не му отговори. Той скочи отъ коня, завърза го и потѣна въ храститѣ. Следъ десетина крачки, на една малка затворена полянка го посрещнаха два-сетина мжже. Срѣдъ тѣхъ седѣше попъ Иванчо. И всички го гледаха гнѣвни и намръщени.

— Добъръ вечеръ, нашенци, — поздрави Цанко. — Какво сте се събрали?

Никой не отговори на поздрава му. Попъ Иванчо изръмжа:

— Събрали сме се да си поприказваме.

— И тазъ добра, — плесна ржие Цанко и се засмѣ. — Дѣлникъ — понедѣлникъ, а тѣ се събрали на приказки. И не въ Стефаначковото кафене, а тука — на два часа пѣтъ отъ Габрово.

Той изгледа съ присвити очи всички и отсѣче:

— Не е това! Я кажете, за какво сте се събрали? Какво тъкмите?

Попъ Иванчо, Якимъ Цанковъ и още нѣколцина се спогледаха. Нѣмаше какво да се прави! Пѣкъ и